

25 Οκτωβρίου 2019

αρχιμ. Δοσίθεος Κανέλλος: Ο Άγιος Δημήτριος θαυματουργεί και στους Τούρκους!!!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Παραμονή του Αγ. Δημητρίου ξανά εμείς στην Πόλι. Ρωτούμε στο Πατριαρχείο που να εκκλησιασθούμε. Πάντα το κάνουμε αυτό. Πηγαίνουμε όπου μας συνιστούν. Συνήθως εκεί όπου λειτουργεί ο Πατριάρχης ή ο Πατριαρχικός Επίτροπος. Και οι λίγοι προσκυνηταί είναι μια παρηγοριά. Μας λένουν λοιπόν να πάμε για τη λειτουργία στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου Ξηροκρήνης (Κουρού Τσεσμέ) προς την πλευρά του Βοσπόρου...

Πηγαίνουμε στην Ξηροκρήνη. Ο Πατριάρχης απουσιάζει στην Αμερική. Χοροστατεί ο Πατριαρχικός Επίτροπος. Όρθρος, Θεία Λειτουργία, Θείο Κήρυγμα, όλα καλά. Εκκλησία ανακαινισμένη. Κόσμος αρκετός. Ενορίτες; όχι. Η τελευταία ενορίτισσα, ονόματι Αικατερίνη, πέθανε πριν τέσσερα χρόνια. Όσο ευρισκόμουν μέσα στο Ναό άκουα ένα συνεχή θόρυβο σαν να κυλούσε κάπου νερό. Δεν έδωσα σημασία. Ίσως επηρεασμένος απ' την ονομασία της περιοχής. Ξηροκρήνη, άρα νερό δεν έχει.

Η Θεία Λειτουργία τελείωσε. Η δεξίωσις γίνεται στον γυναικωνίτη. Ανεβαίνω. Βλέπω όμως ότι ο πολύς κόσμος εξαφανίζεται δεξιά σε μια στενή σκάλα. Που πάνε; ρώτησα. Στό αγίασμα, μου απαντούν. Ακολουθώ. Εισέρχομαι σ' ένα ευρύχωρο

παρεκκλήσι. Αριστερά σε μια δεξαμενή κυλά το αγίασμα. Ήταν ο θόρυβος πού άκουγα. Αλλά δεν ήταν η πηγή. Οι προσκυνηταί χάνονται από μπροστά μου. Μπαίνουν σε μια σπηλιά. Ακολουθώ. Υγρασία παντού. Οι τοίχοι στάζουν. Μικροί σταλακτίτες κρέμονται πάνω απ' τα κεφάλια μας. Σχεδόν ακουμπώ στην οροφή. Μου θυμίζει το Ευπαλίνειον όρυγμα της Σάμου. Το αγίασμα τρέχει κάτω απ' τα πόδια μας. Η σπηλιά, αλλού πελεκημένη στο βράχο αλλού χτιστή είναι ελαφρώς ανηφορική. Κόσμος πολύς μπαίνει, λίγοι βγαίνουν. Ευτυχώς χωρούν. Κάπου κάπου υπάρχει και ένας ηλεκτρικός λαμπτήρας. Προχωρούμε αργά για ώρα πολλή. Πόσα μέτρα προχωρήσαμε; εκατό; διακόσια; Ίσως και παραπάνω. Δεν μπόρεσα να υπολογίσω. Τέλος έφθασα στο αγίασμα. Αναβλύζει από τον βράχο. Ύδωρ εκ πέτρας. Πίνουμε και επιστρέφουμε. Στο παρεκκλήσι βλέπω δυο ζευγάρια δεκανίκια κι άλλα τάματα. Φτάνω στον γυναικωνίτη. Οι προσφωνήσεις και οι αντιφωνήσεις είχαν τελειώσει. Είχε αρχίσει το κέρασμα. Κάθομαι ανάμεσα σε δύο πρεσβυτέρους. Τον εφημέριο Διπλοκιονίου (Μπεσίκτας) και τον εφημέριο Μεγάλου Ρεύματος (Αρναούτ-κιοϊ). Πιάσαμε κουβέντα. Εξελίχθηκε εις αποκαλύψεις.

Αρχίζω τις ερωτήσεις: Είδα κάτι πατερίτσες επάνω, ποιος τις άφησε; Οι «λεγάμενοι» (εννοεί τους Τούρκους) μου απήντησε. Εδώ, πάτερ μου, γίνονται πολλά θαύματα. Έρχονται «λεγάμενοι» απ' όλα τα μέρη της Τουρκίας, λούζονται με το αγίασμα, πίνουν και θεραπεύονται. Επειδή εδώ δεν υπάρχει τακτικός εφημέριος, ερχόμαστε εμείς εκ περιτροπής και λειτουργούμε κάθε Σάββατο. Έρχονται πολλοί. Το καλοκαίρι εκατοντάδες. Γεμίζει ο ναός, οι γυναικωνίτες, η αυλή. Όταν γίνεται η Μεγάλη Είσοδος στρώνονται στο δάπεδο του ναού τόσοι πολλοί πού δυσκολευόμαστε να περάσουμε. Μας ζητούν να τους κοινωνήσουμε. Αυτό δεν είναι για σας, τους λέμε. Τους δίδουμε όμως λίγο ψωμάκι κομμένο σαν αντίδωρο προς παρηγορίαν τους. Ανεβαίνουν στο αγίασμα, λούζονται, πίνουν, ζητούν να προσκυνήσουν Σταυρό. Τον βάζουμε σ' ένα τραπεζάκι και τον προσκυνούν. Δεν τον κρατούμε γιατί υπάρχουν καταδότες. Θα μας καταγγείλουν ότι κάνουμε προσηλυτισμό. Τα δεκανίκια πού είδες τα άφησαν πέρυσσι. Μάλιστα ένας ήρθεν απ' το Ερζερούμ. Είδε όραμα τον Άγιο Δημήτριο. Θα πάς, του λέγει, στο τάδε μέρος και θα λουσθείς τρεις φορές στο αγίασμα μου και θα θεραπευθείς. Ξεκίνησε απ' τα βάθη της Μικράς Ασίας, ήλθε, έπραξεν όπως του παρήγγειλεν ο Άγιος και έγινε καλά.

Ήλθε με πατερίτσες και έφυγε πηδώντας. Άφησε στον Άγιο τα δεκανίκια του. Είναι αθώες ψυχές πάτερ μου, και τις ακούει ο Θεός. Και συμπληρώνει ο εφημέριος του Μεγάλου Ρεύματος, με την ωραία Πολιτική προφορά του. -Δέκα πέντε χρόνια παπάς είμαι, άμα ένα όραμα δεν είδα. Αυτοί «λεγάμενοι» είναι, αλλόθρησκοι είναι, οράματα βλέπουν, όνειρα βλέπουν. Τι πράγματα είναι αυτά; Του απαντώ: Εμείς, πάτερ μου, βρισκόμαστε μέσα στην αλήθεια, κολυμπάμε μέσα στο θαύμα της

Εκκλησίας. Δεν χρειαζόμαστε οράματα. Άμα ζεις μέσα στο άπλετο φως, τι θα σε ωφελήσει το φως ενός κεριού ή έστω μιας λαμπάδας; Αυτοί ζουν μέσα στα πηχτά σκοτάδια, εις το ψηλαφητόν σκότος. Γι αυτό τους δίδει ο Άγιος Θεός λίγο φως, κάποια οράματα, κάποια θαύματα. – “Αν είναι έτσι καλά είναι.,.

Συγκλονισμένος σκέπτομαι μέσα στο λεωφορείο, επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο.

- Τι συμβαίνει άραγε; Είναι αταβισμός; Είναι αναμνήσεις μιας χριστιανικής καταγωγής πού ποτέ ενδεχομένως δεν λησμονήθηκε; Είναι μία πρόγευσις των όσων μέλλουν να συμβούν; Ή είναι αυτά και πολλά άλλα μαζί; Μόνον ο φιλόανθρωπος Θεός γνωρίζει. «Τις γαρ έγνω νουν Κυρίου, ή τις σύμβουλος αυτόν εγένετο;» (προς Ρωμαίους ΙΑ', 34).

Από το βιβλίο: «Θέλω να πιω όλο το Βόσπορο», Εκδ. Ι.Μ. Παναγίας Τατάρνης Ευρυτανίας

Πηγή:

http://www.zoiforos.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=4553&Itemid=1